

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. B.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2006, č. j. OAM-103/LE-C09-C09-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2006, č. j. 47 Az 10/2006 - 22,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2006, č. j. OAM-103/LE-C09-C09-2006, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobcovu žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 18. 5. 2006. V odůvodnění se ztotožnil se závěrem žalovaného o splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobce žádné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu neuváděl, když zmínil pouze problémy se soukromými osobami a svými nadřízenými. Rozsah zjišťovaných skutečností byl s ohledem na okolnosti žalobcova případu dostačující a nebylo tak třeba ani opatřovat zprávy o situaci v zemi původu. Dodal, že nebylo povinností žalovaného zabývat se možností vyslovení překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ve smyslu § 28 tohoto zákona tak správní orgán musí učinit pouze tehdy, rozhoduje-li o neudělení nebo odnětí azylu, v daném případě však byla žalobcovu žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti rozsudku krajského soudu žalobce podal kasační stížnost. Namítl, že ve správním řízení podrobně popsal své problémy na Ukrajině, a to obavu o život a zdraví z důvodu výhrůžek kvůli vyšetřování, které vedl jako policista. Uvedl tak azylově relevantní důvody, což žalovaný i soud chybně popřeli. Tím došlo k porušení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a čl. 53 Příručky UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Nebyla tak zkoumána reálnost hrozby pronásledování žalobce z důvodu jeho práce pro policii a v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nebyl zjištěn skutkový stav. Dále byl porušen § 91 zákona o azylu ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zahrnuje pojem soukromého života též právo na ochranu fyzické a morální integrity každého. Ochrana poskytovaná článkem 8 Úmluvy může být významná v případech, kdy zásah do práv jednotlivce nedosahuje intenzity nutné pro aplikaci čl. 3 Úmluvy. Žalovaný i soud měli tento mezinárodněprávní závazek České republiky zohlednit přednostně před aplikací obyčejného zákona. Žalobce dále namítl, že řízení před soudem bylo vedeno v jazyce, kterému nerozumí, čímž došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Závěrem pak důvody své kasační stížnosti zobecnil v devět otázek, v nichž spatřuje její přijatelnost. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

První pětičlenný senát pro rozhodování o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany shledal kasační stížnost přijatelnou, a to v první řadě z důvodu potřeby učinit tzv. judikatorní odklon [k podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS].

Při předběžném posouzení věci totiž dospěl k závěru o povinnosti žalovaného rozhodnout o překážkách vycestování i v případě, kdy je žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu. Ustanovení § 28 zákona o azylu (ve znění účinném do 31. 8. 2006) je za použití výkladu systematického a teleologického, a sekundárně též s ohledem na povinnost efektivního dodržování mezinárodněprávních závazků České republiky, nutno vyložit tak, že kategorie rozhodnutí „o neudělení nebo odnětí azylu“, zahrnuje všechna pro žadatele o azyl negativní rozhodnutí, jimiž se azylové řízení končí, a v případě všech těchto rozhodnutí je správní orgán povinen rozhodnout též o překážce vycestování.

Výše popsaný právní názor, o který první pětičlenný senát hodlal své rozhodnutí opřít, je v rozporu s právním názorem vysloveným druhým senátem v rozsudku ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41. Podle tohoto právního názoru vycházejícího z jazykového výkladu dotčených ustanovení lze za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 zákona o azylu (ve znění účinném do 31. 8. 2006) považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Pouze takové rozhodnutí (a dále rozhodnutí o odnětí azylu dle § 17 zákona o azylu) musí obligatorně obsahovat výrok o vztažení či nevztažení překážky vycestování.

S tímto názorem se tedy první azylový senát neztotožnil, nemůže se ovšem od něho bez dalšího odchýlit. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. proto rozhodl o předložení věci rozšířenému senátu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Marie Žišková, JUDr. Vojtěch Šimíček, JUDr. Marie Součková, JUDr. Dagmar Nygrínová, JUDr. Ludmila Valentová, JUDr. Bohuslav Hnízdl, JUDr. Eliška Cihlářová, JUDr. Petr Příhoda a JUDr. Radan Malík. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců v propadné lhůtě jednoho týdne ode dne, kdy zjistí důvody podjatosti (§ 8 odst. 1 s. ř. s.).

V Brně dne 19. září 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu